

и ако той отъ назъ се махне, недай Боже,
тогазъ я зарежи — тя беше . . . Няма кой
да го замести. Знамъ, и ази знамъ, че той
понякога съвсемъ презъ прѣсото я кара,
и прекалява го; но иматъ сляпа вяра
тукъ въ него всички, — а това е то, това
което липсува на всинца ни. Съ слова,
ний убеждаваме, разправяме, кроиме,
а реже само той. Съ едничкото си име,
ний шо не можемъ съ дни да сторимъ, той за часъ
извършва. Ето нà и въ Мечка: ти и азъ
и други нали се напъвахме? — Мърцина!
И убеждавахме, и псувахме: година
се мина, неможè все пакъ да залови
тамъ коренъ делото . . . Той само се яви
и — беше! Предъ Василъ въ четвъртъка се тамо
изтърсихме . . . Къде съ осуквания! Само
една-две думи — нà, готово на тава!
Во черква вечеръта се сбраха до глава
и клетва сториха предъ сабята и кръста . . .
Това се казува — да си помахашъ пръста
и мъртавците да събудишъ за борба.
Той отреденъ е отъ самичката съдба,
това което ний не можемъ, той да може.“

Вмигъ, сякашъ сепнатъ, самъ речъта си уталожи
оратора, брада поглаждайки съ ръка.
Неопитенъ аргатъ на спривавъ конъ така
понесенъ, оглавникъ опъва и извива,
а пъргавия конъ, размяталъ буйна грива,
пръхти, стъписва се, възправя се, играй
поволно и върви където си желай,
а не където го аргатинътъ управа —
додето самъ запре. Озърне се тогава
яздачътъ, оглавникъ опъналъ, но не знай
да го подкара ли, или така да трай,
докле спривавостъта на коня се развърне.

